

Herkenbare Meijers overtuigt

Annemieke Windt
stadredactie@haarlemsdagblad.nl

Santpoort-Noord * Marjolein Meijers mag zo ondertussen wel een vaste waarde in 't Mosterdzaadje worden genoemd, want ze komt ieder jaar wel een keertje langs. Het levert haar ook een vaste schare bezoekers op, blijkt wel uit de overvolle zaal die ze zondagmiddag trekt met haar voorstelling Muziek!. Het publiek zit tot onder de servieskast en de verslaggever belandt uiteindelijk op een bijzettafeltje met kussen op de voorste rij, op nauwelijks anderhalve meter van Meijers, die nauwgezet volgt wat er allemaal op het notatieblok komt te staan.

Dat alles geeft de voorstelling een ongedwongen karakter. Meijers die in de jaren tachtig op het toneel stond met de Berini's praat haar eigen liedjes met onvervalst Rotterdamse tongval aan elkaar. Ze heeft ook fans uit de havenstad meegenomen. „Ik volg haar al sinds ze beneden in de flat met muziek bezig was”, vertrouwt een man de verslaggever toe. Meijer herkent ook mensen uit het publiek, maar nergens verzandt het optreden in een onderonsje waar nieuwkomers niets te zoeken hebben.

Ze wordt begeleid door de broers Walter en Onno Kuipers. Het zijn allemaal multi-instrumentalisten wat onderstreept wordt door het flinke aantal instrumenten dat het drietal heeft meegenomen. Er is een contrabas, een bluegrass banjo, er zijn een flink aantal violen en een bouzouki die vermomd is als gitaar. „Dat is een vernieuwing uit de jaren zeventig, bouzouki's heb-

Marjolein Meijers in een volgepakt Mosterdzaadje.

FOTO UNITED PHOTOS/TOUSSAINT KLUITERS

ben een ronde achterkant, maar als je dan een buikje hebt, dan kun je het instrument niet bespelen.” Aan het eind van het optreden pakt Walter er zelfs een doedelzak bij. Haar eigen liedjes geven een in-kijkje in het leven van een moeder van een puberzoon die een waar

talent voor bankhangen heeft ontwikkeld, een dochter die haar moeder mist en een herinnering aan de verstandelijk gehandicapte Jonas, die iedere dag naar de treinen ging kijken in Schiebroek. „Dat was toen echt een dorp in Rotterdam.”

De voorstelling moet het duidelijk hebben van de herkenbaarheid van de onderwerpen die ze aanroert, wat ook blijkt uit de reacties van het publiek. Muzikaal doet het trio in zijn optreden de verschillende uithoeken van Europa aan. De broers

spelen Ierse traditionals, terwijl Meijers er ook nog een Macedonisch deuntje uitperst. „Mijn broer van 73 jaar is ervan overtuigd dat onze familie rond het jaar 400 in Macedonië woonde. Hij verveelt zich en is bezig met onze stamboom.”